

[Aase Olesen]

Hr. Brixtofte sagde, at hans eksempler ikke var blevet anfægtet, og jeg forstod, det var ministeren, der skulle have nedgjort dem. Jeg vil ikke nægte, at man kan stille sådan nogle eksempler op, som hr. Brixtofte har gjort i Berlingeren i går, men det, der er det afgørende, er jo, om vurderingen af dem har noget med virkeligheden at gøre, om den vurdering deles af andre. Når hr. Brixtofte taler om den berømte fru Jensen og den berømte fru Hansen og siger, at det er meget uretfærdigt, at den, der rammes, er den, der bor i eget hus, må jeg spørge, om det ikke er hr. Brixtofte bekendt, at de mennesker, der har boet i eget hus et helt liv, har haft forbrugsmuligheder, som den, der bor til leje, alt andet lige, ikke har.

Nu er min taletid ved at være udløbet, men jeg vil gerne spørge, om ikke vi, med den artikel, som hr. Brixtofte har skrevet i Berlingeren, hvor han påpeger, at de store formuer og de store indtægter ikke bliver ramt, har et tilsagn om, at vi skal gå videre i næste fase. Jeg tror faktisk, det er noget i retning af det, regeringen har forestillet sig.

Poulsgaard (FP):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Jørgen Junior, ikke kan være til stede, har jeg lovet at sige lidt, og det skulle egentlig være til ministeren.

Ministeren holdt jo en bemærkelsesværdigt kort tale – jeg tror endda, ministeren undskyldte sig med taletiden; mig bekendt har en minister ellers rigelig taletid. Ministeren er jo dygtig til at få socialistiske ideer trumfet igennem. Nu har man altså omklamret disse små forligspartier, og nu skal dette her smugles igennem, selv om der ingen er, der støtter det ud over socialdemokratiet. Ministeren nævner, at det var en forringelse af den sociale standard. Ja, det tør svagt antydes. Nu ligger det bare sådan, minister, at dette her kunne have været undgået. Vi kunne have lavet ændringer til finansloven. Jeg har, alle de år, jeg har siddet i folketinget og også før, været modstander af, at jeg som folketingsmand skulle have børnepenge, og vi kunne nævne en lang række sociale ydelser, som det er forkert at give de velstillede; der skal ikke herske den mindste tvivl om det, men det er under andre forudsætninger. Vi har et skattetryk, der nærmer sig de 65

pct. – nu tror jeg nok, at ministeren også har været skolelærer og måske kender lidt til historien – jeg har i hvert fald ladet mig fortælle, at da de gamle romere fik et skattetryk på 65 pct., gik de fuldstændig rabundus, og vi har 63 pct., så vi har altså ikke så lang vej tilbage. Selvfølgelig, hvad er det for noget, man er ved at lave nu – en forringelse af den sociale standard? Vi har alle muligheder for at bevare den sociale standard for pensionisterne og for de gamle, men selvfølgelig ikke for de velbærgede; vi skulle bare fjerne indkomstskatten, for dér ligger roden til alt ondt. For hvad er det, der sker nu? Man skærer ned på folks sociale standard, men sparer vi én eneste skattekrone i administrationen? Sparer vi én eneste ansat på et af kommunekontorerne? Nej, vi får en lang række flere. Så siger ministeren her nok så flot: jeg tror ikke på mere bureaukrati! Jeg har noteret ordret ned, hvad ministeren sagde. Jeg vil garantere ministeren for, at der bliver et bureaukrati uden lige, for folk vil klage og klage berettiget over, hvad det er, der er ved at ske nu. Men nu alle disse partier her – hvorfor skulle man have indført f. eks. børnepenge til de velbærgede? Dengang var der nogle stemmer at hente, man troede, at dansen om guldkalven aldrig kunne holde op. Det er synd, når folketinget i seks år har haft det værktøj, som fremskridtspartiets ændringsforslag til finansloven har været udtryk for, at man så skal stå med sådan et makværk som dette her; det kunne være undgået.

Arne Melchior (CD):

Fru Agnete Laustsen skal da ikke forblive uden svar på, hvordan det forholder sig med første og anden fase. Ganske vist kender hun selv svaret, men det kan da være meget rigtigt at få det med ind i referatet af folketingets debat, og derfor skal jeg gentage, hvad vi har sagt nu en hel uge og sikkert skal sige en uge til til diverse medier, nemlig at forligspartierne – og det gælder alle fire – har forpligtet sig på første fase af socialindkomstbegrebet og har intet ansvar for anden fase. Regeringen selv, på hvis vegne jeg naturligvis ikke kan tale, har ikke taget stilling til, hvad anden fase skal bestå af, men har meddelt noget om, i hvilken retning man tænker sig anden fase. Fru Agnete Laustsen ved udmærket, at forliget gælder kalender-